

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. Š.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Město Havlíčkův Brod**
se sídlem Havlíčkovu náměstí 57, Havlíčkův Brod

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, takto:

- I. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žalobcově žádosti o informace ze dne 20. 12. 2020.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 14 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Podstata žaloby

1. Žalobce dne 20. 12. 2020 zaslal žalovanému žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „InfZ“), kterou žádal o informace týkající se nakládání s obecním majetkem žalovaného v roce 2020.

2. Ve stanovené lhůtě 15 dnů (tedy do 4. 1. 2021) dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ však žalobci od žalovaného žádná odpověď nepřišla. Žalobce proto podal dne 8. 1. 2021 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ.
3. Dne 22. 1. 2021 poskytl žalovaný žalobci v reakci na podanou žádost určité informace, ovšem s takovým způsobem vyřízení své žádosti žalobce nesouhlasil. Proto dne 24. 1. 2021 zaslal žalovanému stížnost dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ, ve které namítl, že nesouhlasí s vyřízením žádosti odkazem na webové stránky, protože mu nebyly poskytnuty všechny požadované informace. Žalobce na webu žalovaného nenalezl žádné informace o nakládání s obecním majetkem, o něž žádal, ani informace o zveřejnění záměrů či způsobu stanovení ceny. Žalovaný mu ani neposkytl návod, jak by měl požadované informace na jeho webu dohledat. Navíc mu byl odkaz na webové stránky zaslán po lhůtě stanovené v § 6 InfZ. Lhůta k vyřízení žádosti o informace odkazem na zveřejněnou informaci totiž marně uplynula dne 28. 12. 2020. Žalovaný zaslal žalobci odkaz na svůj web až 22. 1. 2021.
4. Na tuto stížnost nebylo ze strany žalovaného, ani ze strany Krajského úřadu Kraje Vysočina coby nadřízeného orgánu reagováno. Přitom dle § 16a odst. 5 InfZ měl žalovaný tuto stížnost předložit nadřízenému orgánu nejpozději dne 1. 2. 2021, stížnost pak měla být dle § 16a odst. 8 InfZ vyřízena nejpozději dne 16. 2. 2021.
5. Dle žalobce tak v řízení o jeho žádosti o informace dochází k nečinnosti, protože nebyla v zákonné lhůtě vyřízena jak jeho stížnost dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ, tak jeho žádost o informace ze dne 20. 12. 2020.
6. Žalobce zopakoval, že i kdyby akceptoval opožděný odkaz na webové stránky, stejně by nedošlo k řádnému vyřízení jeho žádosti o informace, protože na webu žalovaného nejsou požadované informace k nalezení. Žalovaný mu ani neposkytl srozumitelný návod, jak by měl požadované informace na jeho webu najít. Odkázat na internetovou stránku podle § 6 InfZ je přitom možné jen tehdy, pokud je informace přesně v poptávané podobě.
7. Dle názoru žalobce je žaloba přípustná, protože před jejím podáním podal stížnost podle § 16a InfZ, která ale nebyla vyřízena.
8. Pokud jde o pasivní legitimaci, žalobce uvedl, že je běžné, že podobný druh žádostí o informace vyřizuje obecní úřad, nikoliv obec. V této věci však odpověď na jeho žádost poskytlo jako povinný subjekt město Havlíčkův Brod, nikoliv Městský úřad Havlíčkův Brod. Tuto skutečnost žalobce respektuje, a proto žaluje město Havlíčkův Brod.
9. Navrhl, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vyřídit žalobcovu žádost o informace ze dne 20. 12. 2020, č. j. X, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Podstata vyjádření žalovaného k žalobě

10. Pokud jde o skutkový stav věci, žalovaný v podstatě potvrdil tvrzení žalobce. Dne 21. 12. 2020 mu byla doručena žádost předmětná žalobce o poskytnutí informací. Žádost bohužel nebyla předána osobě oprávněné ji za žalovaného vyřídit, proto nebyly žalobci požadované dotazy v zákonné lhůtě zodpovězeny.
11. Na tuto nečinnost reagoval žalobce podáním stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Po podání této stížnosti žalovaný dopisem ze dne 22. 1. 2021 žalobcovy dotazy zodpověděl. Dne 24. 1. 2021 mu ale byla doručena stížnost žalobce dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ,

v níž žalobce vyjádřil přesvědčení, že jeho žádost nebyla řádně vyřízena a z jakých důvodů. Nedopatřením v evidenci žalovaného ale došlo k tomu, že odpověď na stížnost nebyla žalovaným žalobci zaslána, ani nebyla předložena k vyřízení nadřízenému správnímu orgánu.

12. Za této skutkové a právní situace ale dle žalovaného nejsou splněny zákonné podmínky pro podání nečinnostní žaloby dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“).
13. S odkazem na znění § 79 odst. 1 s. ř. s. uvedl, že před podáním nečinnostní žaloby je dle ustálené soudní judikatury nutné bezvysledně vyčerpat všechny řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici před správním orgánem.
14. Za situace, kdy stížnost žalobce ze dne 24. 1. 2021 nebyla v zákonné lhůtě vyřízena, ani postoupena nadřízenému správnímu orgánu, nevyčerpal dle žalovaného žalobce všechny procesní prostředky, které měl k dispozici, aby se vyřízení stížnosti domohl postupem před správním orgánem a podání žaloby tak nebylo nutné.
15. Žalovaný uvedl, že řádným opravným prostředkem dle InfZ je stížnost. Ze znění § 20 odst. 4 téhož zákona pak dovodil, že je na místě aplikovat ustanovení § 80 správního řádu. Za situace, kdy žalobce neobdržel vyřízení své stížnosti v zákonné lhůtě, měl dle žalovaného iniciovat její vyřízení přímo u nadřízeného správního orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu. Pokud tak neučinil, nesplnil shora uvedenou podmínku vymezenou v § 79 odst. 1 s. ř. s.
16. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu odmítl.

III. Replika žalobce

17. V replice k vyjádření žalovaného žalobce s jeho názorem, že nebyla splněna podmínka řízení spočívající v bezvysledném vyčerpání všech řádných opravných prostředků či jiných procesních prostředků nápravy ve správním řízení, vyslovil nesouhlas.
18. Dle žalobce k bezvyslednému vyčerpání všech řádných opravných prostředků či jiných procesních prostředků nápravy došlo uplynutím lhůty k vyřízení stížnosti ze dne 24. 1. 2021 podle § 16a odst. 5 InfZ. K uplynutí této lhůty došlo dne 16. 2. 2021, protože stížnost měla být žalovaným předložena nadřízenému orgánu nejpozději dne 1. 2. 2021 a lhůta k vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem je 15 dnů od předání spisu povinným subjektem. Jakmile začne docházet k nečinnosti při vyřizování stížnosti podle § 16a InfZ, dochází k bezvyslednému vyčerpání prostředku určeného k ochraně proti nečinnosti. Nebylo tedy nutné, aby žalobce ještě podával žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízenému orgánu podle § 80 správního řádu.
19. Ani podáním v pořadí již druhé stížnosti ze dne 24. 1. 2021 se žalobce nedomohl ochrany proti nečinnosti, a to z prostého důvodu – žalovaný nepředal stížnost nadřízenému orgánu, což sám přiznává a to patrně dodnes.

IV. Duplika žalovaného

20. V duplice k vyjádření žalobce žalovaný konstatoval, že obsah právní věty plynoucí z žalobcem v replice uváděné judikatury Nejvyššího správního soudu podporuje naopak právní názor prezentovaný žalovaným. V odkazovaném judikátu se stěžovatel opakovaně

domáhal ochrany před nečinností před nadřízeným orgánem, který však byl nečinný, a proto bylo možné stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti a stěžovatel již neměl jinou možnost, než se obrátit na soud. K tomu však v dané věci nedošlo, neboť stěžovatel se na nadřízený orgán vůbec neobrátil.

21. Dle žalovaného je tak zjevné, že za vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu je nutno považovat teprve okamžik, kdy odvolací orgán o stížnosti podané podle § 16a InfZ nerozhodl.
22. Vzhledem k tomu, že na nevyřízení stížnosti ze dne 24. 1. 2021 reagoval žalobce rovnou podáním žaloby, žalovaný k výzvě soudu předal kompletní správní spis jemu a stížnost nadřízenému správnímu orgánu nepostoupil.
23. Závěrem se odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě a zopakoval, že stěžovatel je před podáním správní žaloby povinen podat podnět k ochraně proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví.

V. Jednání soudu

24. Jednání soudu dne 30. 9. 2021 se žalobce ani jeho zástupce, ač řádně předvoláni, nezúčastnili. Zástupce žalovaného zůstal na svých vyjádřeních a návrhu na odmítnutí žaloby.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud poté posoudil důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího s. ř. s. O věci usoudil následovně.
26. V reakci na polemiku žalobce v závěru žaloby komu příslušelo ve správním řízení postavení povinného subjektu k poskytnutí požadovaných informací, krajský soud předesílá, že s ohledem na jejich obsah a charakter [týkaly se činnosti, která spadá do samostatné působnosti obce ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů] bylo na místě, aby jako povinný subjekt vystupovalo město Havlíčkův Brod. To tak ostatně činilo konzistentně v průběhu celého správního řízení a svoje postavení povinného subjektu k poskytnutí těchto informací nikterak nezpochybnilo. Stejně tak jako z toho plynoucí pasivní legitimaci po podání projednávané nečinnostní žaloby.
27. Dále krajský soud konstatuje, že pokud jde o skutkový stav věci, je možno vycházet z popisu obsaženého v žalobě (viz shora), neboť shodně plyne z obsahu správního spisu a nezpochybnil jej ani žalovaný.
28. Podstata sporu tedy spočívá v posouzení právní otázky. A to, zda za tohoto skutkového stavu byla splněna podmínka pro podání nečinnostní žaloby spočívající v tom, že žalobce vyčerpal bezvýsledně prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce byl toho názoru, že tyto prostředky svým shora popsaným postupem uplatnil a bezvýsledně vyčerpal. Žalovaný byl naopak s odkazem na § 20 odst. 4 InfZ toho mínění, že žalobce měl postupovat dle § 80 odst. 3 in fine správního řádu, tedy iniciovat vyřízení své stížnosti ze dne 24. 1. 2021 dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ podáním žádosti u nadřízeného správního orgánu.

29. Předně si krajský soud dovoluje ocitovat ty pasáže právní úpravy obsažené v soudním řádu správním, které považuje pro posouzení dané věci za relevantní.
30. Dle § 79 odst. 1 ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
31. Dle § 79 odst. 2 je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
32. Dle § 80 odst. 1 lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem.
33. Dle § 81 odst. 1 soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Dle odst. 2 je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Dle odst. 3 soud žalobu zamítne, není-li důvodná.
34. Následně se krajský soud zaměřil na vyhodnocení postupu žalovaného ve světle zákona o InfZ, neboť ten obsahuje speciální procesní úpravu v souvislosti s řízením o žádosti žadatele o poskytnutí informací dle tohoto zákona.
35. A musel konstatovat, že v jednání žalovaného, poté co mu byla doručena žalobcova o žádost o poskytnutí informací ze dne 20. 12. 2020 (dle dodejky datové schránky téhož dne doručena i žalovanému), lze spatřit hned několik významných pochybení.
36. To první z nich spočívá v nesporné skutečnosti, že v rozporu s § 16a odst. 5 InfZ žalovaný na tuto žádost nikterak nereagoval. Nevyzval žalobce k doplnění žádosti, ani k upřesnění žádosti, žádost neodložil a nerozhodl ani ve smyslu § 15 InfZ o odmítnutí žádosti. Ve lhůtě 15 dnů od přijetí žádosti pak žalobci požadované informace neposkytnul.
37. Pokud tedy po uplynutí uvedené lhůty žalobce adresoval žalovanému stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, byl takový postup zcela na místě.
38. Žalovaný zareagoval odpovědí ze dne 22. 1. 2021, jejíž podstatu tvořil odkaz na jeho webové stránky, na nichž měl žalobce odpovědi na své otázky najít. Tento postup byl však v rozporu s § 6 odst. 1 InfZ. Dle něho pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.
39. Není sporu o tom, že v posuzované věci lhůta sedmi dnů ode dne přijetí žádosti marně uplynula, tedy že odkaz žalovaného na své webové stránky byl učiněn po jejím uplynutí. Z judikatury správních soudů pak plyne, že se jedná o lhůtu propadnou, po jejím uplynutí již žádost způsobem podle § 6 odst. 1 InfZ vyřídit nelze. Přitom platí, že pokud povinný subjekt odkáže žadatele o informaci na zveřejněnou informaci po jejím uplynutí, nemá tento úkon účinky vyřízení žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 9 As 296/2019-29; všechny rozsudky správních soudů citované v tomto rozsudku jsou dostupné na www.nssoud.cz).

40. S ohledem na shora uvedené tak přípisem žalovaného ze dne 22. 1. 2021 žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 20. 12. 2020 vyřízena nebyla.
41. Žalobce přesto ještě podal u žalovaného dne 24. 1. 2021 další stížnost, tentokrát dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ, v níž informoval žalovaného, že jím uvedený odkaz na webové stránky byl učiněn po lhůtě, že na těchto internetových stránkách požadované informace nenašel a že odkaz žalovaného neobsahoval návod, jak na nich požadované informace nalézt.
42. Žalovaný této stížnosti sám zcela nevyhověl, ani ji ve lhůtě do sedmi dnů, kdy mu stížnost došla, nepředložil se spisovým materiálem nadřízenému orgánu, jak mu ukládá ustanovení § 16a odst. 5 Inf. Neučinil totiž nic. Jedná se o další pochybení žalovaného, přičemž nemůže obstát jeho vysvětlení obsažené ve vyjádření k žalobě, že k tomu došlo „nedopatřením v naší evidenci“.
43. Dne 12. 3. 2021 pak žalobce podal proti žalovanému žalobu na ochranu proti nečinnosti.
44. Žalovanému lze přisvědčit snad pouze v tom, že znění § 20 odst. 4 písm. c) InfZ může vyvolat dojem jeho zdánlivě obecné aplikovatelnosti na všechny postupy podle InfZ. Užití ochrany před nečinností dle § 80 správního řádu je však v podmínkách InfZ pouze subsidiárním prostředkem pro případy, v nichž určitou nečinnost povinného subjektu nebo jeho nadřízeného orgánu neřeší sám InfZ.
45. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že je to právě stížnost dle § 16 InfZ (bez ohledu o jaký přesně typ žádosti dle tohoto ustanovení se jedná), která při vyřizování žádosti žadatele o informace představuje onen prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k účastníkově ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Jinak řečeno, proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace je na místě podat právě stížnost dle § 16a InfZ, nikoliv žádost o ochranu před nečinností. I kdyby žadatel podal proti uvedené nečinnosti povinného subjektu formálně žádost o ochranu před nečinností dle § 80 správního řádu, bylo by nutno na takové podání nahlížet jako na stížnost dle § 16a InfZ a takto je procesně vyřizovat.
46. V posuzované věci podal žalobce takové stížnosti hned dvě, dne 8. 1. 2021 dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, dne 24. 1. 2021 dle § 16a odst. 1 písm. a) InfZ. Ani jedna z nich však nebyla řádně vyřízena, žalovaný tak zůstal nadále nečinný, protože vyřízena nebyla z důvodů shora uvedených ani vlastní žádost o poskytnutí informací. Za této skutkové a právní situace tak žalobci nic nebránilo v tom, aby podal žalobu na ochranu proti nečinnosti a to vůči žalovanému coby povinnému subjektu.
47. Správnost uvedených závěrů vyplývá z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se dané problematiky. Krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 4 As 12/2017-21 (právní věta – Stížnost podle § 16a InfZ je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.), usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, a v návaznosti na ně vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 As 18/2017-55 (právní věta – Žaloba proti rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti proti způsobu vyřízení žádosti povinnou osobou není

přípustná, neboť rozhodnutí o stížnosti dle § 16a InfZ není ani rozhodnutím o věci samé ani osvědčením ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.).

48. Krajský soud ještě dodává, že žaloba byla podána včas, nepochybně ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s.
49. Ze shora uvedeného dále plyne, že žalobce splnil i podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Správně směřoval žalobu proti žalovanému coby povinnému subjektu, který tak je ve věci pasivně legitimován. A bylo rovněž spolehlivě prokázáno, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o věci samé, tedy nerozhodl o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 20. 12. 2020. S ohledem na skutečnost, že žalovaný nepostupoval v zákonem stanovených lhůtách dle § 14 odst. 5 písm. a), b) a c) Inf, musí rozhodnout buď ve smyslu jeho § 15, pokud by pro takový postup shledal důvod, nebo informace poskytnout dle 14 odst. 5 písm. d) Inf.
50. Proto mu krajský soud tuto povinnost uložil v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. K tomu stanovil dle jeho názoru přiměřenou lhůtu, která kopíruje lhůtu stanovenou v § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.
51. Krajský soud připomíná, že právo na informace, a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci, je jedním z klíčových prvků vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na správě věcí veřejných. Z toho důvodu je právo na informace politickým právem zaručeným čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.
52. Interpretace zákona o svobodném přístupu k informacím učiněná žalovaným v průběhu soudního řízení je evidentně v rozporu s uvedenou premisou, vedla by totiž ve svém důsledku pouze k tomu, že místo účelné a reálné ochrany práv (v tomto případě dokonce práva ústavně garantovaného) by se žadatelům o informace jejich přístup k informacím toliko oddaloval a ztěžoval.
53. V postupu žalovaného před podáním nečinnostní žaloby, ale ani poté, nelze shledat upřímnou snahu věc rychle a efektivně vyřídit. Vždyť na žádost o poskytnutí informací v zákonné lhůtě vůbec nereagoval, stejně tak na druhou z podaných stížností. Na první stížnost pak reagoval nezákonným způsobem. Poslední z této řady pochybení pak krajský soud spatřuje v tom, že žalovanému nic nebránilo v tom, aby zaslal potřebné listinné podklady k výzvě krajskému soudu a současně je v kopii předložil spolu s druhou žalobcovou stížností ze dne 24. 1. 2021 nadřízenému správnímu orgánu k jejímu posouzení. Krajský soud připomíná, že v případě nečinnostní žaloby rozhoduje dle § 81 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Žalovaný tak i po podání nečinnostní žaloby měl možnost svoji nečinnost napravit a vyřízení celé záležitosti urychlit. Bohužel se tak nestalo.

VII. Náklady řízení

54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující byla ve věci úspěšná, má proto nárok na přiznání náhrady nákladů řízení.
55. Žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky ze dne 26. 5. 2021) po 3. 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/

vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 3 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 10. 200 Kč.

56. Zástupce žalobce doložil doklad o tom, že je registrován jako plátce DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad v celkové výši 2 142 Kč.

57. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce 14 342 Kč.

58. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. září 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu